

Lê Nguyễn Hiệp

Kỷ Niệm Gặp Tiên Trên Núi Tuyết Nigata

Năm đó tôi đang là sinh viên năm thứ hai ngành điện khí của một trường ở miền tây nước Nhật cách Đông Kinh khoảng hai giờ tính theo đường xe lửa tốc hành. Hàng năm vùng này vẫn có tuyết nhưng năm nay tuyết rơi hơi nhiều, một màu trắng xóa che phủ khắp nơi, những cành cây khô nặng trĩu với những mảng tuyết lớn, thỉnh thoảng nghe tiếng cành cây gãy đổ vì không chịu nổi sức nặng của tuyết. Nhìn ra ngoài trời tôi nhớ Sài Gòn nắng ấm, nhớ gia đình, nhớ khu phố ngã ba Ông Tạ. Nhớ những mối tình vụn vặt không đâu vào đâu. Đang để đầu óc trôi vào quá khứ, tôi bỗng giật mình vì tiếng của thằng bạn thân, tên nó là Kokure Tanaka. Họ Tanaka thì nổi tiếng nhưng tên Kokure nghe sao lạ hoắc.

- Rê Ban Hen, omai wa ore uchi kureru? Mẹ! tên tôi là Lê Văn Hiền mà nó phát âm theo lối nhật thành ra Rê Ban Hen, nó rủ tôi đến nhà nó chơi.

- Đi thì đi, ba ngày tết tao không biết đi đâu cả.

Thế là tôi khăn áo quả mướp chụp vài bộ đồ cho vào bịch rồi quẳng lên xe hơi của nó. Ba má nó mới mua cho nó chiếc xe Nissan mới tinh đời năm 1973. Nhà nó cũng không thuộc loại gia đình khá giả chỉ

có tiệm cho mượn đồ trượt tuyết vào mùa đông. Qua huyện Gumma khoảng hơn tiếng đồng hồ vòng vèo đường đèo một hồi đã đến nhà nó. Nhà ở Nhật nhỏ xíu như mắt muỗi nếu so với nhà ở Mỹ. Nhà có 3 phòng ngủ, mỗi phòng rộng khoảng 4 chiều, một chiều dài khoảng 2 mét và rộng 1 mét, tức 8 mét vuông vồn vẹn. Phòng khách thì nhỏ tí tí có phòng bếp ngay bên trong, thêm cái cầu tiêu sát bên lẽ dĩ nhiên không có bồn rửa mặt rồi. Tuy nhỏ nhưng bày biện rất gọn gàng.

Đến nhà vào buổi chiều. Vừa bước vào nhà tôi lên tiếng chào.

- Konnichiwa. (tiếng chào buổi chiều)

Ba má nó chào đáp lại, thật vui vẻ đón tiếp và hỏi han đủ chuyện. Chị nó cũng đi làm vừa về đến nhà tay cầm một đĩa sushi có đủ mọi loại cá sống. Năm người ngồi bệt xuống chiếu quây quần quanh cái bàn vuông nhỏ thưởng thức món sushi, thỉnh thoảng uống hớp nước trà xanh nóng bỏng làm tăng thêm vị ngọt của sushi. Bà chị có tên là Điền Trung Thu Tử (Akiko Tanaka), lần đầu tiên tôi được giáp mặt và nói chuyện với người con gái Nhật. Nước da trắng bóc và thân thể hơi đầy đặn khác xa với người con gái Sài Gòn nước da bánh mật và mảnh khảnh. Cả nhà vui vẻ ngồi nghe tôi nói tiếng nhật có vẻ thích thú, vì giọng nói lơ lớ buồn cười và ngộ nghĩnh, mới hai năm ở nhật thì sao rành được. Thế là chuyện trên trời dưới đất được tôi tuôn ra ào ào. Lần đầu chị được nghe người nước ngoài nói tiếng nhật không giống ai, chị ngồi ngó tôi tròn xoe đôi mắt xinh đẹp. Đừng nhìn tôi vậy chứ! không khéo tôi lại yêu thầm nhớ trộm thì khổ. Chị còn trẻ lắm chưa tới 25 tuổi hơn tôi vài tuổi.

- Hen, kawaii ne, anata ga suki desu. Hiền, em dễ thương lắm chị thích em ghê.

Chết mẹ! tôi có nghe làm không đây. Chắc là khen tôi nói tiếng nhật

dễ thương chứ không phải khen tôi đẹp trai. Bởi vì tôi biết điểm đẹp trai của tôi còn dưới trung bình xa lắc.

Sẵn dịp cả nhà đi trượt tuyết trên đỉnh núi Nigata tôi cũng được đi kè. Thằng bạn và bà chị thay phiên nhau dạy tôi cách trượt tuyết. Tôi cứ té lên té xuống đau rần hết 36 cái xương sườn, hai chân lết đi không nổi.

- Có sao không Rê Ban Hen. Chị hỏi thăm tôi. Được bà chị trẻ đẹp hỏi thăm tôi sướng rên lên được.

- Daizobu. Không sao đâu tôi còn ngon lắm! nhằm nhò gì ba cái té hạch đùi lẻ tẻ.

Bà chị chơi khăm rủ tôi lên tuốt đỉnh núi. Đỉnh núi này dài cũng phải cỡ năm cây số, trên đường tuyết bằng phẳng thì không nói gì, sợ nhất là trượt dốc ngoằn ngoèo như con rắn, bên này là vách núi bên trái là vực thẳm. Tôi rửa bà chị thăm trong bụng không khéo lại chết ở đây. Không biết làm sao được tôi bèn cởi cả hai thanh trượt tuyết vác trên vai ung dung đi xuống núi, nhàn nhã như Lý Toét cắp ô bỏ lên vai.

Về đến khách sạn trời đã tối, hai đứa tôi và ba nó rủ đi tắm ofuro (phòng tắm công cộng) ở dưới hầm khách sạn. Chúng tôi từ từ thoát bỏ quần áo xong mỗi người cầm cái khăn che bớt phần dưới đi, ít khi có ai để tông ngông đi qua đi lại, ấy vậy mà cũng có nhiều tên đàn ông trời đánh cứ để tồ hô “cái sự đời” đi lại khơi khơi (mắc cỡ chết luôn). Cả ba ngồi ngâm trong bồn nước nóng sau khi đã tắm sơ sài, mơ mơ màng màng để hưởng thụ chất nước nóng ngấm dần vào da đi sâu vào cơ thể, thật là sướng khoái. Ngoài trời tuyết đang đổ xuống lạnh buốt xương mà được ngâm nước nóng thì hạnh phúc biết chừng nào. Đang tận hưởng cảm giác nguồn nước nóng len vào

từng thớ thịt, thì trời ời bỗng đâu hiện ra ba nàng tiên đi vào trên mình không có một mảnh vải che thân. Tôi và thằng bạn trố mắt nhìn, còn ông già thì tũm tũm cười mồm chi. Hình như tôi đang lạc vào động thiên thai, ba nàng tiên khoan thai đi vào vô tư cười nói rộn ràng bỗng im bất khi bắt gặp bốn cặp mắt cú vọ của những người trần mắt thịt, các nàng tiên vội lấy khăn che lại phần dưới, nhưng hỡi ơi cái khăn quá ngắn không đủ che hết cả người, được phần dưới thì mất phần trên, được phần trên thì mất phần dưới. Các nàng tiên sợng chết trần, nhưng thay vì chạy vội ra ngoài họ tưởng chúng tôi đi lộn phòng nên vẫn làm lơ ngời xuống. Chừng như giây phút bất ngờ kéo dài khoảng năm phút, không muốn nhìn mà cảnh tượng thần tiên cứ đập vào mắt tôi. Ông già thằng bạn thấy hai đứa tôi mắt hờn vĩa, hai mắt thao láo không còn linh động bèn đằng hắng nhẹ cho hai đứa tỉnh lại.

Cái kỷ niệm này tôi không bao giờ quên còn nhớ cho đến bây giờ dù đã mấy chục năm trôi qua. Về sau này có đi onsen (suối nước nóng) chỗ đàn ông và đàn bà tắm chung, tôi không có được cái cảm giác đột ngột đến ngạt thở này. Đời người họa hoằn thay chỉ được gặp tiên có một lần.

Lê Nguyễn Hiệp

Irvine 04-12-2003

Nguồn: dactrung.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 9 tháng 4 năm 2004